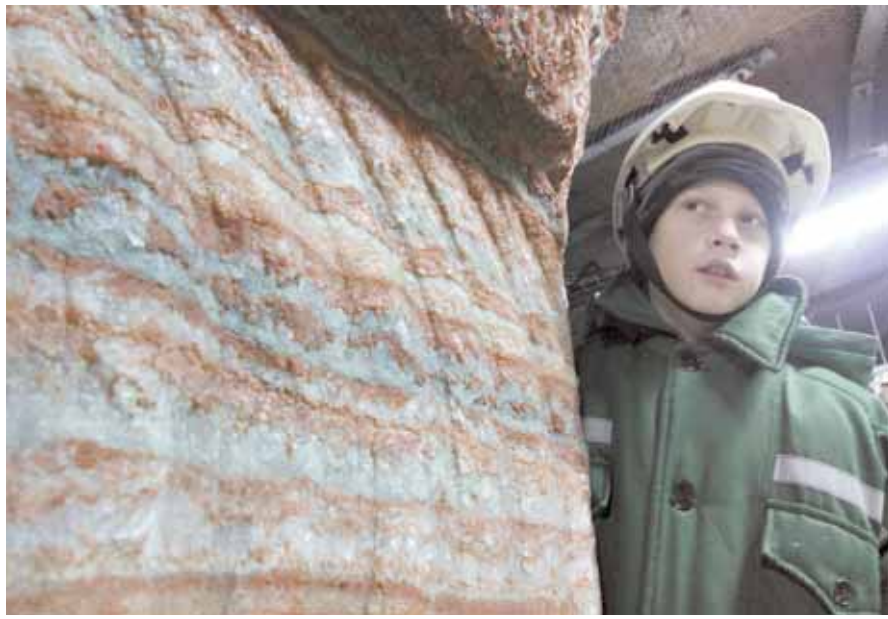

Салаяная сімфонія Салігорска

Аналагаў гэтага беларускага цуду ў свеце няма: сумесь чырвонай і белай солі не толькі заварожвае сваёй прыгажосцю, але і дапамагае пры хваробах, асабліва пры астмах і алергіях.

У Рэспубліканскай бальніцы спелеалогіі, што ў Салігорску, самае незвычайнае — гэта падземнае аддзяленне спелеалогіі. Салаяная шахта складаецца з асноўных і дапаможных горных выработак, дзе сёння знаходзіцца сапраўдная сучасная лячэбніца.

Гэта першы ў жыцці спуск для дзяцей, што прыбылі на лячэнне з усіх куткоў Беларусі. Хлопчыкі і дзяўчынкі з Іванава і Клімавічаў, Мінска і Крычавы... Дзеці спускаюцца ў падземнае аддзяленне ў складзе арганізаваных груп у суправаджэнні медыцынскіх работнікаў, выхавальнікаў, горнага майстра. Дзве хвіліны ў вялікім ліфце — і мы на глыбінні больш за 400 метраў. Дарэчы, у шахту пускаюць выключна тых, каму ўжо споўнілася дзесяць гадоў — гэтага патрабуе тэхніка беспякі.

З дзесяці гадзін раніцы да паўдня можна не толькі адпачыць у спецыяльных палатах (напрыклад, паляжачы, пачытаць кніжку ці проста паспаць), але і весела ды з карысцю правесці час. Напрыклад, заняцца дыхальнай гімнастыкай, згуляць у тэніс і бадмінтон, баскетбол і футбол. І яшчэ падыхаць насычаным карысным паветрам.

Групы выключна з дзяцей сталі прымаць у бальніцы толькі з пачатку гэтага года, калі да аддзялення далучылі былі дзіцячы аздараўленчы цэнтр «Зялёны бор». Амаль за год увесь комплекс аздараўлення прайшлі каля 1200 дзяцей.

Але паправіць здароўе і адпачыць сюды прыязджаюць не толькі дзеці, але і дарослыя з Беларусі, блізкага і далёкага замежжа.

Марына БЕГУНKOBA, фота аўтара.

■ Дапамога — побач

У новым фармаце прайшло традыцыйнае мерапрыемства па падвядзенні вынікаў працы сацыяльных работнікаў у цэнтры сацыяльнага абслугоўвання насельніцтва Пухавіцкага раёна. Асноўнай тэмай свята сталі словы: «Няхай дабрны прыбавіцца на свеце». Мерапрыемства адметнае і тым, што сёлета споўнілася 25 гадоў з дня заснавання аддзялення сацыяльнай дапамогі.

Каля вытокаў стварэння сацыяльнай службы ў раёне стаяў Аляксандр Васілеўскі. Аляксандр Сяргеевіч у сферы сацыяльнай абароны ўжо 27 гадоў, і зараз узначальвае цэнтр.

РОБЯЦЬ ДАБРО РАЗАМ

Тут на абслугоўванні ў аддзяленні сацыяльнай дапамогі на даму знаходзіцца сёння 1062 пажылыя і інваліды. З імі працуюць 132 сацыяльныя работнікі і 7 інспектараў. Сярод тых, каго яны абслугоўваюць, шмат творчых і таленавітых людзей. Ёсць сапраўдныя мастакі, што пішуць карціны, хтосьці займаецца выробамі з саломкі, лязы, а нехта шые, вяжа, вышывае. Менавіта для іх і была адкрыта творчая майстэрня «З прыгажосцю па жыцці».

З дапамогай сапраўднікаў на даму ладзяцца нават творчыя выставы, дзе майстры дзеліцца з вясцюцамі сваім умнемнем.

З аддзяленнем супрацоўнічаюць дзве патранатныя сям'і. Для тых, хто дрэнна бачыць,

выкарыстоўваецца такая форма работы, як «Чыталня на даму». Сацыяльныя работнікі для гэтай катэгорыі чытаюць кнігі, часопісы, газеты. Вельмі цікавая форма работы «Сямейны падряд» — калі нямоглых абслугоўваюць сямейныя пары сацыяльных работнікаў. Такіх сямейных дуетаў у цэнтры 4. І тут вельмі важна мэтазгоднае размеркаванне паслуг: мужчына выконвае цяжкую работу, а жанчына — хатнюю.

А нядаўна ў аддзяленні пачаў працаваць і «Санаторый на даму». Згадзіцца, не кожны пажылы чалавек можа самастойна прыйсці на прыём да ўрача. Таму супрацоўнікі аддзялення арганізавалі наведванне грамадзян на даму медыкам. Медработнік і ціск паме-рае, і агляд правядзе, і, неабходна, рэкамендацыі дасць. У планах — запрашэнне на дом цырульніка.

Яшчэ адна новая форма работы — «Прыёмная сям'я». Пры-знаем са шчыра, не кожны з нас гатовы прыняць пад свой дах чужога чалавека, каб даглядаць яго. А ў Пухавіцкім цэнтры такія людзі ёсць — гэта сацыяльныя работнікі, муж і жонка Пётр і Тамара Захаравічы, якія прынялі ў свой дом адзінокага пенсіонера.

Татцяна ЛАЗОУСКАЯ

УП «ЖРЭО (Центрального района г. Минск) НА ПОСТОЯННУЮ РАБОТУ ТРЕБУЮТСЯ:

<p>СПЕЦИАЛИСТЫ (с опытом работы):</p> <ul style="list-style-type: none"> главный инженер, главный бухгалтер УП ЖЭС № 13 (ул. Нововиленская, 6) мастер ул. ЖЭС 27 (ул. Орловская, 24) ул. ЖЭС 38 (ул. Сторожовская, 8) начальник производственного отдела начальник отдела благоустройства (на период 2010) мастер ремонтного участка инженер-энергетик паспортист РСЦЗ (пр. Победителей, 83) <p>Возможность карьерной роста!</p> <p>Обращаться по адресу: г. Минск, ул. Комсомольская, 20А. Тел. (8017) 327 67 52.</p>	<p>РАБОЧИЕ:</p> <ul style="list-style-type: none"> трактористы водитель автобуса водитель погрузчика наладчик КИП и А слесарь-сантехник УП ЖЭС кровельщик по металл-чешским кровлям УП ЖЭС <p>Возможно обучение и повышение квалификации по указанным профессиям на производстве СВОЕВРЕМЕННОЙ зплатой! ПОЛНЫЙ СОЦ. ПАКЕТ (оказание мат. помощи к отпуску, выделение путевок на оздоровление, постановка на квартирный учет нуждающихся!)</p> <p>Дружелюбный и доброжелательный коллектив!</p> <p>Будем рады всем!</p> <p>УКЭП 100055917</p>
--	---

ЧАРОЎНАЯ ФЛЕЙТА

Раней я не звяртаў увагі на тое, якія назвы даюць вытворцы сваім гарэлкам ды вінам. А дарэмна: там столькі цікавых слоў...

Адзінае — ці да месца яны? Ёсць, напрыклад, гарэлка «Сувораў». А палкаводзец, між іншым, быў аскет, вёў (як цяпер казалі б) здаровы лад жыцця...

Нейкай д'ябальскай павяявае ад назваў «Змова манахаў», «Чорны знахар»...

І наадварот — мушцы, цяжка ўстрымацца, не купіць, не пакаштаваць віна з назвай «Душэўнае», «Мелодый лета», «Разыначка»?

А з «Чароўнай флейтай» у нас і наогул гісторыя выйшла.

Запрасілі мяне на юбілей да знаём-май. Яна — музыка. І дочкі ў яе таксама з вышэйшай музычнай адукацыяй: адна на скрыпцы іграе ў вельмі вядомым аркестры, другая, як некалі і маці, выкладае ў музычнай школе. Дарослыя дзеці, сямейныя: здольна адна да музыкі ўжо і дзецям сваім перадалі...

Вакол гэтага ў асноўным круціліся размовы за святончым сталом, гучалі тосты. Адзін з прамоўцаў дык так

і сказаў, што з юбіляркі, з гаспадыні, маўляў, пачалася цылая дынастыя творчых людзей... А калі б да музыкі дачыненне меў і гаспадар, то ў сям'і нават кампазітар мог бы з'явіцца!...

— А дзядуля дачыненне мае, — перапінляла прамоўцу адна з унучак.

— Гэта ж якое? — насцярожыліся гасці, добра ведаючы, што таму слон на вуха наступіў (а, можа, нават на два).

— А ён «Чароўную флейту» ў руку часта бярэ, — заўважыла дзіця. — Віно так гэтоваецца...

Пасля гэтакага аргумента гасці, вядома ж, расмяяліся! А потым — не маглі не згадзіцца, не прызнаць, што дзіця ж мае рацыю: прычыніўся дзед да музычнай дынастыі! Прытым вельмі істотна!...

А я тады падумаў яшчэ, што трэба аддаць належнае і нашым вытворцам вінаробам. Яны, трэба разумець, стараюцца несці ў народ высокае мастацтва. «Чароўная флейта» — гэта ж опера геніяльнага Моцарта.

Вось толькі ці чуў я хто з выпі-вох?

Валерый ГАУРЫШ, г. Чавусы.

ПАКУРЫЛІ

...Да вяселля рыхтаваліся ўсе і загадзя. Найбольш, вядома ж, маладыя, іх бацькі, іх дзуркі. А напярэдадні і больш далёкая радня падключылася. Прынамсі, дзядзька Анатоль з плямнікам Валерам нявесту з шаферкай у салон павезлі — прыгажосць наводзіць, прычоскі рабіць. Думалі, гэта ж нядоўга. У машыне засталіся чакаць.

Насядзеліся, бедныя... Нагаварыліся, накурліся — дзвючталі няма... Цыгарэты скончыліся... Піць захацелася...

Плямнік, як чалавек маладзейшы, збэгаў да бліжэйшага гаспа-рома: купіў напітку, курава (яшчэ і ў запас, каб потым не «страляць» на вяселлі...), навулі запальнічку...

Зноў паселі ў машыну, зноў раз-качалі... Не, давай лепш закурым, — пра-панавалі дзвючталі (мусіць, падумалі, што потым, на вяселлі, на вачах у новай радні няёмка будзе).

Анатоль — ад слова: павярнуўся, каб даць прыкурціць, паміж сядзення-мі працягнуў да іх руку з новай запаль-нічкай. Маладая, трымаючы ў пальцах доўгую цыгарэтку, схіліла галаву, за-пальнічка шчоўкнула і...

Мужчыны — як не памеллі! — Бач ты! Могуць жа людзі! — з захваленнем прамоўліў адзін.

— Як варона пасля бойкі — пяро туды, пяро сюды, — выдывінуў другі.

Але ж кавалеры яны — адчынілі перад дамамі дзверцы, усадзілі.

— Можна, «Тархуна» выліць? — як сапраўдны джнтльмен прапанаваў Валеры.

— Не, давай лепш закурым, — пра-панавалі дзвючталі (мусіць, падумалі, што потым, на вяселлі, на вачах у новай радні няёмка будзе).

Анатоль — ад слова: павярнуўся, каб даць прыкурціць, паміж сядзення-мі працягнуў да іх руку з новай запаль-нічкай. Маладая, трымаючы ў пальцах доўгую цыгарэтку, схіліла галаву, за-пальнічка шчоўкнула і...

Ужо потым сцямілі: агонь, відаць, узмацінуся парамі лаку для валасоў (ім быў запуюнены ўвесь салон) і тут жа перакінуўся... на прычоску.

Што рабіць, Анатоль не ведаў, а вось Валерык, дзядзькава Богу, не раз-губіўся. Гольмі рукамі ён сціснуў той хмарачос, спрабуючы «ліквідаваць узгаранне», а калі гэта не ўдалося, схавіў бутэльку з «Тархунам» і... лінуў на галаву нявесты.

Салодкая зялёная вадкасць папы-ла на валасах, па твары, па плячах... Як пасля гэтага «душа» выглядала нявеста, можна толькі ўявіць...

Але ж панікаваць ды плакаць ёй не выпадала. Чатыры мабільныкі шалелі ўжо ад званкоў: «Дзе вы затрымаліся? Што здарылася?»... А таму, выпіўшы рэшткі напітку, маладая (не зрываць жа вяселлі!) яшчэ раз падалася ў са-лон прыгажосці.

...Праз гадзіну-другую, вытарга-ваўшы ў дружак нявесту, малады, кажучы, доўга разглядаў яе (і нават абмацваў), быццам не пазнаваў: яна, не яна?...

Але ж гэта не так цікава. Куды цікавей, што пасля вяселля курыць маладыя сужэнцы кінулі — прычым разам.

Раіса ВАСІЛЁВА,

г. Гомель.

ЯК ПРЫЕХАЎ АД ЯЕ...

Быў час — пры Хрушчоўе адмянілі многія падаткі, калгаснікі (ну нарош-це!) сталі атрымліваць грошы, нешта купляць. Спачатку, вядома ж, самае неабходнае, а там, глядзіш, і да «ліш-няга» чарга падыхла: нехта прыбываў веласіпед, нехта — радыёлу... «Бага-тыры» — казалі вясцоўцы пра гэтых людзей. І праз паўз часячком дада-валі: глядзіце, маўляў, а то будзе і вам, як Ахрэму...

85-годдзе сёлета адзначае Гомельская абласная бібліятэка. Ад імя выдавецка-га дома «Звязда» нашых добрых сяброў і даўніх партнёраў павіншавала з юбілеем намеснік дырэктара Ала КОРБУТ.

Пачатак існавання скарбніцы мудрасці паклалі 20 тысяч кніг з калекцыі князёў Паскевічаў — вельмі рэдкія выданні XVI—XIX стагоддзяў. Найбольш каштоўная частка фонду ў гады Вялікай Айчыннай была вывезена ў далёкую расійскую Пензу і вярнулася ў Гомель пасля заканчэння вайны, у ліпені 1945 года. Цяпер фонд бібліятэкі налічвае звыш мільёна крыніц інфармацыі на розных носьбітах.

Навуковы сакратар Гомельскай абласной універсальнай бібліятэкі Юрый Максіменка раскавае, што з 1993 года ўстанова ўступіла разам з чытачамі ў эру інфармацыйных тэхналогій. Менавіта таму яна не толькі фарміруе свой фонд з дапамогай электронных рэсурсаў, але і сама іх стварае. У іх ліку праект «Жывая памяць Гомельшчыны», віртуальны музей пісьменнікаў-землякоў: Івана Шамякіна, Андрэя Макаёнка, Івана Мележа, Івана Навуменкі і Барыса Сачанкі.

Славурым выхадцам з Гомельшчыны будзе прысвечаны і музей, які ствараецца цяпер аддзелам краязнаўства ўстановаў. Ужо існуе некалькі экспазіцый, у тым ліку прысвечаныя дра-матургу Васілю Ткачову, паэ-там Міхасю Башлакову і Міколу Мятліцкаму, пісьменнікам Івану Навуменку і Барысу Сачанку.

Вялікая Айчынная: юбілей рашаючых бітваў

У Маскве прайшла міжнародная ваенна-гістарычная канферэнцыя «70-годдзе рашаючых бітваў, якія змянілі ход Вялікай Айчыннай вайны». Беларусь прадстаўляў вядомы ваенны гісторык, пісьменнік Барыс Далгатовіч.

Досыць сур'ёзнымі ўдзельнікамі вызначылася гэтая канферэнцыя. Удзел у ёй прымалі ваенныя вучоныя Расіі, Беларусі, Украіны, Казахстана, Таджыкістана; усе, каму дарагая Вялікая Перамога над нямецкім фашызмам. Варта назваць імяны прэзідэнта Акадэміі ваенных навук генерала арміі М. Гарэва, заслужанага дзеяча навукі Расійскай Федэрацыі І. Даніленкі, начальніка Цэнтральнага архіва МА РФ І. Пермякова, генерал-палкоўніка В. Баранава, загадчыка Нацыянальнага ваенна-гістарычнага музея Украіны В. Таранца... Кандыдат гістарычных навук падпалкоўнік у адстаўцы Б. Далгатовіч выступіў з дакладам «Пачатак вызвалення Беларусі (восень 1943-га — вясна 1944 г.)». Выступленне беларускага гісторыка выклікала вялікую цікавасць. Маскоўскія даследчыкі Вялікай Айчыннай вайны выступілі ініцыятарамі правядзення навуковай канферэнцыі, прысвечанай 70-годдзю вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. Барыс Далгатовіч звярнуў увагу на многія белыя плямы ў гісторыі вайны, на тое, што грамадзкія забыліся на шэраг яркавых фактаў, падзей, якія вялі да Вялікай Перамогі. Напрыклад, амаль нідзе не згадваецца ўдзел у вызваленні Беларусі (Віцебшчыны, у прыватнасці) 2-га Прыбалтыйскага фронту. Наш зямляк раска-заў на канферэнцыі, імянамі якіх вайскоўцаў — урадженцаў Беларусі названы маскоўскія вуліцы.

Віцебскаму абласному краязнаўчаму музею споўнілася 95 гадоў. Але насамрэч ён значна старэйшы: у 1868 годзе першы музей у Віцебску запрацаваў пры губернскай статыстычным камі-тэце.

— Наш музей быў заснаваны 12 лістапада 1918 года загадам Віцебскага губернскага аддзела народнай асветы. Адкрыты для наведвальнікаў у маі 1919 года — у будынку былой духоўнай семінарыі. Восенню 1924 года Саўнаркам БССР быў прыняты пастанова аб стварэнні Віцебскага аддзялення Беларускага дзяржаўнага музея, які размясціўся ў будынку былой гарадской ратушы, — раска-залі ў музейнай установе.

Цікава, што абласны краязнаўчы музей за доўгія гады свайго існавання яшчэ шмат разоў

ТУТ НЕ ТОЛЬКІ «КНІЖКІ ВЫДАЮЦЬ»

Сем'і пісьменнікаў перадалі ў абласную бібліятэку кніжныя калекцыі, рукапісы і асабістыя рэчы, якія належалі людзям, чые імяны вядомыя далёка за межамі нашай краіны. У далейшым плануецца стварэнне экспазіцыі, прысвечаных жыццю і творчасці Івана Шамякіна, Анатоля Грачаникава і іншых вядо-мых выхадцаў з Гомельшчыны.

З 2008 года пры бібліятэцы — адзінай з абласных — існуе Музей рэдкіх кніг. Яго аснову скла-лі рэдкія і каштоўныя выданні з фонду: кніжная калекцыя кня-зёў Паскевічаў, збор мініяцюр-

ных выданняў, кніжныя закладкі, фотаздымкі, календары... «Бібліопанарама» — унікаль-ны праект, партнёрамі якога на працягу дзесяці гадоў з'яўляюцца абласная бібліятэка і тэлера-дыёкампанія «Гомель». Аўтары штотыднёвага 20-хвіліннага ра-дыёчасопіса — супрацоўнікі ад-дзела бібліятэказнаўства — зна-мяць слухачоў з прафесіяў, з

сама адзіны ў рэспубліцы тэатр пры бібліятэцы. Ён служыць па-пулярызатцы лепшых узораў су-вешнай літаратуры і аб'ядноўвае супрацоўнікаў бібліятэкі — ак-цёраў-аматараў па сумяшчаль-ніцтве. Пляч гадоў, як расшэннем калегі Міністэрства культуры Бе-ларусі тэатру «Гракі» прысвоена званне «народны аматарскі».

А два гады таму пры аблас-ной бібліятэцы пад эгідай Між-народнага саюза літаратараў і дзеячаў мастацтваў быў створа-ны арт-клуб «Прызнанне» для творчых людзей Гомельшчыны. У яго рамках праходзяць мас-тацкія выставы, прэзентацыі, кан-цэрты, акцыі, рэалізуюцца значныя сацыяльна-культурныя праекты. Дарэчы, Гомельская абласная бібліятэка нароўні з Нацыянальнай бібліятэкай Бе-ларусі прадастаўляе свае памяш-канні прафесійным мастакам.

У падарунак бібліятэцы ўдзячныя чытачы, сярод якіх шмат вядомых на Гомель-шчыне людзей, прынеслі кнігі. Сярод іх — рэпрэнтае вы-данне «Генерал-фельдмаршал князь Паскевіч. Яго жыццё і дзейнасць». А. П. Шчарбатава (у 9 тамаш), вышучанае Санкт-Пецярбургскім выдавецтвам «Альфарэт» — ад імя старэй-шай Гомельскага аэлыіканамка Уладзіміра Дворніка.

Ірына АСТАШКЕВІЧ.

«ДАРАВАННЕ» — НА МОВАХ ПАРАЗУМЕННЯ

У выдавецкім доме «Звязда» выйшла кніга Алены Брава адра-зу на трох мовах — беларускай, рускай і нямецкай. А нядаўна прайшла прэзентацыя гэтага па-свойму ўнікальнага выдання ў Барысаве.

Чытачы вядомай беларускай пісьменніцы Алены Брава сабраліся ў Барысаўскай цэнтральнай раённай бібліятэцы імя І.Х. Каладзева. Сярод арганізатараў прэзентацыі — і выдавецкі дом «Звязда». Сустрэ-чы ў бібліятэцы папярэднічала аўтаграф-сесія аўтаркі ў барысаўскай кнігарні «Белкіні».

Варта нагадаць, што ўпершыню аповець надрукаваў часопіс «Ма-ладосць» на мове арыгінала — па-беларуску. Затым — публікацыя ў перакладзе на рускую мову ў часопісе «Сибірские огни». Перакладчыкам выступіла сама Алена Брава. Міжнародная Асацыяцыя пісьме-нікаў-баталістаў і марыністаў (Расійская Федэрацыя) адзначыла бе-ларускую аўтарку медалём імя Канстанціна Сіманова. На нямецкую мову аповець пераклаў Андрэ Бём. Ён яшчэ вядомы і як літаратурнааўца, даследчык беларускай літаратуры. І вось кніжнае выданне — дарэчы, накладам 1418 экзэмпляраў. Нагадаем: якраз столькі дзён доўжылася Вялікая Айчынная... Мастацкае афармленне выканаў вядомы беларускі графік Руслан Найдзён. Вось што раскавае пра свой твор сама пісь-менніца: «Аповесць — хутэй не пра вайну, а пра нечаканае рэха вайны ў сучасным жыцці, пра важнасць захавання гістарычнай памяці нашай суайчынніцы, нашай сучасніцы. Трапіўшы ў няпростае жыццёвае сітуа-цыю, гераіня аповеці вырасла духоўна, стала чалавекам добрага і шчырага, спагадлівага сэрца, якое можа спачуваць і дараваць. А хіба гэта не самае важнае ў пакутлівым і трагедычным свеце?!»

Творчасць Алены Брава набывае ўсё новых і новых прыкметлівак. Між іншым, «Дараванне» — ужо другая кніга барысаўскай пісьменніцы, якая выходзіць у выдавецкім доме «Звязда».

Мікола БЕРЛЕЖ.

Катусь ЛАДУЦЬКА.

У МУЗЕЯ — ЮБІЛЕЙ

мьяні назвы. Напрыклад, у канцы 1920-х — пачатку 1930-х гадоў гараджане і гасці гора-да наведвалі «Віцебскі культурна-гістарычны музей», потым — «Віцебскі сацыяльна-гіста-рычны музей»... А цяперашнюю назву музей атрымаў толькі ў пачатку 1950-х гадоў.

У мастацкім музеі, які ўваходзіць у склад Віцебскага абласнога краязнаўчага, ёсць арыгіналы палотнаў вядомых на ўвесь свет майстроў: Рэпіна, Левітана, Шышкіна, Хруц-кага. Гонар гэтага музея — калекцыя работ Пэна, першага настаўніка Шагаліа.

Сядзіба Рэпіна, што пад Віцебскам, — гэта філіял музея-юбіляра. Мастак Ілья Яфімавіч Рэпін на працягу 1892–1902 гг. праводзіў летнія

сезоны ў маёнтку «Здраўнёва». І Літаратурны музей, і Музей прыватных калекцыі ўвахо-дзяць у склад краязнаўчага. На жаль, будніцы, дзе раней размяшчаліся экспазіцыі двух вы-шэйзгаданых музеяў, сёння не працуюць.

У краязнаўчым праводзіцца навука-ва-практычныя канферэнцыі, прэзентацыі. Надоўга запамінацца гараджанам і баль. А падчас міжнароднага фестывяла мастац-тваў «Славянскі базар у Віцебску» ў ратушы ў рамках фесту традыцыйна адкрываюцца выставы. І сям'я знакамітыя творцы лічаць за гонар «выставаць» менавіта ў гэтым пры-гожым будынку.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

сеазаў у маёнтку «Здраўнёва». І Літаратурны музей, і Музей прыватных калекцыі ўвахо-дзяць у склад краязнаўчага. На жаль, будніцы, дзе раней размяшчаліся экспазіцыі двух вы-шэйзгаданых музеяў, сёння не працуюць.

У краязнаўчым праводзіцца навука-ва-практычныя канферэнцыі, прэзентацыі. Надоўга запамінацца гараджанам і баль. А падчас міжнароднага фестывяла мастац-тваў «Славянскі базар у Віцебску» ў ратушы ў рамках фесту традыцыйна адкрываюцца выставы. І сям'я знакамітыя творцы лічаць за гонар «выставаць» менавіта ў гэтым пры-гожым будынку.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

Арынкі ў той мясцовасці і дагтуль дзверы сігаў, каб не бачыць яе ды каб не вітацца...